

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/177/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1216204310
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1216204310.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, Bratislava, IČO: 00 420 166, zast. JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, Nám. Biely kríž 3, Bratislava, proti žalovanému: SLOVKARPATIA HOTEL, a.s., so sídlom: Bajkalská 25/A, Bratislava, IČO: 43 866 221, zast. PETKOV & Co s.r.o, advokátska kancelária, so sídlom Na vršku 12, Bratislava, o zaplatenie 9.912 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 16. mája 2017, č.k. 9C/46/2016-152, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 9.912 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 04.05.2016 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok IV. napadnutého rozsudku), v zostávajúcej časti žalobu zamietol (výrok V. napadnutého rozsudku), návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) C.s.p. zamietol (výroky I., II. a III. napadnutého rozsudku) a žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok VI. napadnutého rozsudku). Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. 190 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z., § 5 ods. 14, § 18 ods. 2 písm. h), § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 78 ods. 1 a 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. d), h), i), j), § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej len „Autorský zákon“), § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) C.s.p. a § 517 ods. 1 a 2, § 563 Obč. zák. a vecne tým, že boli splnené predpoklady na vznik nároku podľa ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, pretože bolo preukázané, že žalovaný, ktorý vo svojej prevádzke disponuje 168 zvukovoobrazovými prijímačmi, neoprávnene používal predmety ochrany spravované žalobcom v období celého roku 2015, pričom sadzba ako obvyklá odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie podľa sadzobníka žalobcu na rok 2015 predstavuje 29,50 eur, a preto je povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku tejto obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prináležala pri oprávnenom použití diel zo strany žalovaného, teda v žalovanej výške 9.912 eur. Žalobcom uplatnený nárok vyhodnotil za preukázaný a dôvodný, a preto jeho žalobe vyhovel.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa v konaní od žalovaného domáhal vydania bezdôvodného obohatenia podľa Autorského zákona za neoprávnené používanie predmetov ochrany ním spravovaných žalovaným v období od 01.01.2015 do 31.12.2015, a to prostredníctvom ďalšieho verejného prenosu vysielania prostredníctvom technických zariadení v hotelovom zariadení žalovaného Holiday Inn Bratislava (v ktorom je 168 izieb s televízorom) bez uzatvorenej licenčnej zmluvy, teda

v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona dvojnásobku obvyklej odmeny, určenej jeho sadzobníkom. Žalovaný nesúhlasil, keď spornou urobil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, nakoľko žalobca nepreukázal koho v rozhodnom období zastupoval a v akom rozsahu (nedoložil zmluvy, ktorými by ho poverili autori a nositelia práv). Ďalšou spornou skutočnosťou podľa žalovaného bol jednostranne určený sadzobník žalobcu, keďže žalobca si sám kreoval licenčnú odmenu, ktorú mu vnucoval, čím zneužil svoje dominantné postavenie na trhu (návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p.). Namietal aj ústavnosť dvojnásobku bezdôvodného obohatenia podľa autorského zákona (návrh na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p.) a eurokonformný výklad ust. § 84 ods. 1 autorského zákona (návrh na prerušenie podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p.), pričom v rámci svojej obrany taktiež rozporoval pojmy ako verejný prenos, obvyklá odmena, ako i obsadenosť jeho hotela v rozhodnom období a na podporu svojich tvrdení predložil na CD analýzu licenčných poplatkov a navrhol vykonať dokazovanie predložením knihy hostí a skúmaním vzťahov medzi údajnými nositeľmi práv a vysielateľmi príp. produkčnými spoločnosťami. Žalobca proti tvrdeniam žalovaného rozsiahlo argumentoval, pričom súd prvej inštancie zhrnul ďalšiu argumentáciu oboch sporových strán v konaní.

3. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca má postavenie organizácie kolektívnej správy majetkových práv na použitie diel ním zastúpených autorov v zmysle Oprávnenia č. 2/2004, ktoré mu dňa 11.05.2010 vydalo Ministerstvo kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, okrem iného v odbore káblová retransmisia a v odbore verejného prenosu vyššie uvedených diel prevedením akýmikoľvek technickými prostriedkami. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, ktorej predmetom činnosti sú aj ubytovacie služby v ubytovacom zariadení, pričom v prejednávanej veci sa jedná o prevádzku hotela Holiday Inn Bratislava kategórie 4*. Zo zhodných tvrdení strán sporu ustálil, že žalovaný je členom ZHR SR (Zväz hotelov a reštaurácií SR), ktorý ho zastupoval v rokovaní so žalobcom o podmienkach uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy, pričom tieto rokovania boli pre rok 2015 neúspešné. Sadzobníkom žalobcu uverejneným aj na jeho webovej stránke mal za preukázané, že licenčná odmena za použitie diel verejným prenosom prostredníctvom zvukovo-obrazových zariadení v ubytovacom zariadení hotel 4* bola za jedno zariadenie 29,50 eur. Konštatoval, že zo Stanoviska MK SR zo dňa 20.05.2015 adresovaného ZHR SR vyplýva, že výšku licenčných odmien zákon neupravuje, táto výška nepodlieha z jeho strany schvaľovaniu, že MK SR nevykonáva ani kontrolu vydávania sadzobníkov a organizácia kolektívnej správy je povinná pri ich tvorbe vychádzať zo súkromnoprávných príkazov zastupovaných nositeľov práv. V praxi nemôže dôjsť k prípadu, že by používateľ platil dvakrát za to isté, lebo jeden nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastúpený viacerými organizáciami kolektívnej správy. V zmysle rozhodnutia SDEÚ C-306/05 proti Rafael hotels ministerstvo uviedlo, že samotné poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom TV prijímačov svojim klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos. Z Informácie pre členov zväzu k povinnostiam vyplývajúcim z autorského zákona vo vzťahu k LITA zistil, že ZHR SR mal uzatvorenú rámcovú dohodu so SLOVGRAM a SOZA. Zistil tiež, že ZHR SR odporučil svojim členom neuzatvárať licenčnú zmluvu so žalobcom, pretože jej sadzobník nezohľadňuje obsadenosť zariadení a výška odmien je neprímerane vysoká. Z printscreenu webovej stránky žalovaného súd prvej inštancie zistil, že ubytovacie zariadenie Holiday Inn Bratislava disponuje 168 izbami, pričom každá je okrem iného vybavená TV s plochou obrazovkou. Z obsahu CD predložených žalobcom mal preukázané, že 218 subjektov uzavrelo so žalobcom hromadné licenčné zmluvy na rok 2015 s licenčnou odmenou podľa jeho sadzobníka. Z Webovej stránky žalobcu tiež vyplýva, že LITA, autorská spoločnosť, je občianske združenie autorov a iných nositeľov práv a ku dňu 31.12.2015 malo 649 členov. Na základe zmlúv v roku 2015 zastupovalo 2933 slovenských nositeľov práv, čo preukazuje aj výňatok z Výročnej správy žalobcu. Na základe zmlúv o vzájomnom zastúpení so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy práv zastupuje státisíce nositeľov práv z celého sveta pri používaní ich diel na území SR, čo preukazuje predložený zoznam partnerských organizácií kolektívnej správy s recipročným zastupovaním, ktorý obsahuje zoznam 128 organizácií v 60 štátoch sveta. Uviedol, že žalobca predložil na CD nosiči štatistiku vysielania jednotlivých slovenských TV staníc za rok 2015.

4. Vec posúdil právne podľa ust. 190 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z., § 5 ods. 14, § 18 ods. 2 písm. h), § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 78 ods. 1 a 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. d), h), i), j), § 84 ods. 1 zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení účinnom do 31.12.2015 (ďalej len „Autorský zákon“), § 162 ods. 1 písm. a), b) a c) C.s.p. a § 517 ods. 1 a 2, § 563 Obč. zák. a dospel k záveru, že žaloba o zaplatenie bezdôvodného obohatenia podľa autorského

zákona je dôvodná. Mal za preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorá vykonáva kolektívnu ochranu a kolektívne uplatňovanie práv zastúpených nositeľov ochrany. Vysvetlil, že autorské právo predstavuje absolútne právo, ktoré sa zameriava na ochranu výsledkov tvorivej duševnej činnosti autorov, ktorá sa v empirickom vyjadrení prejavuje vytvorením diela a vzniká okamihom, kedy je dielo vyjadrené v podobe vnímateľnej zmyslami (§ 15 autorského zákona). Týmto okamihom sa na autora viažu oprávnenia, ktoré mu umožňujú slobodne sa rozhodnúť o spôsobe použitia diela. Autorské právo v sebe zahŕňa nielen právo autora na použitie jeho diela, ale aj právo udeľovať súhlas na jeho použitie inej osobe a právo určiť si odmenu za udelenie tejto možnosti. Uviedol, že pre špecifickosť tvorivej duševnej činnosti autorov musel zákonodarca prijať takú právnu úpravu, ktorá by umožnila podporu, ochranu a ďalší rozvoj tejto tvorivej činnosti a to prostredníctvom kolektívnej správy práv autorov diel. Poukázal na to, že s prihliadnutím na rozvoj techniky šírenia informácií nemajú samotní autori reálnu možnosť zistiť, skontrolovať, alebo si overiť rozsah použitia ich diel inými používateľmi a získať od nich zodpovedajúcu odmenu, ktorú môžu použiť na svoju ďalšiu tvorbu. Aby sa zabránilo svojvôli používateľov a zjednodušil systém ochrany práv autorov, bol zavedený inštitút kolektívnej správy práv, ktorý zabezpečuje majetkové vyrovnanie práv autorov s používateľmi ich diel, pričom organizácia kolektívnej správy je povinná konať s odbornou starostlivosťou, v rozsahu udeleného oprávnenia a vykonávať správu a ochranu práv autorov ako svoju hlavnú činnosť. Zhrnul, že organizácia kolektívnej správy práv eviduje zoznamy autorov ako aj predmetov ochrany a uzatvára s používateľmi diel tzv. hromadné licenčné zmluvy, ktorými za odmenu udeľuje súhlas na použitie diel. Používatelia tým získajú istotu legálneho používania predmetov ochrany a autori získajú finančné prostriedky, ktoré im umožnia ďalší rozvoj ich tvorivej duševnej činnosti. Mal za jednoznačne preukázané, že v roku 2015 dochádzalo na strane žalovaného k použitiu predmetov ochrany, ku ktorým žalobca vykonáva správu, a to bez licenčného oprávnenia. Žalovaný na svojej webovej stránke prezentoval 168 izieb vybavených okrem iného aj TV prijímačom, ktoré boli súčasťou ich komfortného vybavenia. Túto skutočnosť mal súd prvej inštancie za preukázanú napriek námietke žalovaného, s odôvodnením, že nie je namieste domnievať sa, že žalovaný oficiálne uvádza svojich potenciálnych klientov do vedomého omylu. Rovnako mal za preukázané, že v roku 2015 prebiehali medzi sporovými stranami (resp. ich zástupcami) rokovania o uzatvorení hromadnej licenčnej zmluvy, na základe ktorej mal byť žalovanému udelený súhlas na použitie predmetov ochrany verejným prenosom, tieto však neboli úspešné pre zásadné rozpory ohľadom výšky licenčnej odmeny, a to aj napriek tomu, že žalobca bol ochotný poskytnúť žalovanému zľavu. Vyhodnotil, že žalovaný zotrval v pozícii porušovateľa práv autorov, ktorým poskytuje ochranu nielen autorský zákon, ale aj medzinárodné zmluvy a dohovory, ako napr. čl. 1 ods. 1 Dohody o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, čl. 19 Bernského dohovoru o ochrane literárnych a umeleckých diel, Rímsky dohovor a z práva únie je to Smernica 2004/48 a Smernica európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES. Uviedol, že v neposlednom rade požívajú práva autorov ochranu vysokých súdnych autorít, o čom svedčí vyššie citovaná judikatúra SDEÚ. Upriamil pozornosť na rozsudok sp.zn.C-162/10 z 12.3.2012, v ktorom súdny dvor uvádza, že: „prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí, televízne, alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos“ a vyvodil, že týmto rozsudkom je daná žalovanému odpoveď na jeho námietku, že v prípade jeho klientov ide vždy o konkrétne určených jednotlivcov patriacich k súkromnej skupine a nie o všeobecnú verejnosť, počet týchto hostí je bezvýznamný alebo malý a v takom prípade nejde o verejný prenos. S poukazom na záver SDEÚ nevykonal dôkaz predložením Knihy hostí, keď dospel k záveru, že pre použitie predmetov ochrany verejným prenosom nie je počet hostí v tomto prípade rozhodujúci, rovnako ako nie je rozhodujúce, či hostia žalovaného možnosť sledovania TV využijú, alebo nie. Mal tiež za to, že žalovaný aj sám uznal existenciu verejného prenosu diel autorov vo svojom hotelovom zariadení tým, že uzatvoril hromadné licenčné zmluvy s ďalšími organizáciami kolektívnej správy a to so SOZA a SLOVGRAM.

5. Vyjadril sa aj k námietke žalovaného, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, teda že zastupuje práve tých nositeľov práv a vo vzťahu k tým konkrétnym dielam, ktoré boli predmetom vysielania v roku 2015 a k tomu mal doložiť aj zmluvy s konkrétnymi autormi, keď uviedol, že je to práve žalovaný, ktorý má podľa § 84 ods. 1 autorského zákona dôkazné bremeno na skutočnosť, že ten ktorý autor diela výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, v opačnom prípade je ako používateľ povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetov ochrany organizácii kolektívnej správy. Konštatoval, že žalobca napriek tomu predložil zoznam autorov ktorých zastupuje, ako aj zoznam partnerských organizácií s recipročným zastupovaním a tieto zoznamy sa nachádzajú aj na jeho webovej stránke. Vyhodnotil, že žalobca preukázal, že uzatvoril 218 hromadných licenčných zmlúv s inými organizáciami hotelového typu s licenčnou odmenou podľa sadzovníka a predložil aj Oprávnenie MK

SR k výkonu jeho činnosti a mal potom za nepochybné, že preukázal aj svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore. Dokazovanie navrhnuté žalovaným skúmaním vzťahov medzi nositeľmi práv a producentskými spoločnosťami nepovažoval za dôvodné, keďže nemá vzťah k prejednávanej veci a popiera základné princípy kolektívnej správy práv autorov, rovnako ako požadovanie predloženia zmlúv s tisíckami autorov (vrátane zahraničných) vo vzťahu k tomu ktorému dielu vysielanému množstvom TV staníc v spornom období, čo považoval za nemožné, keď uvedené predstavuje práve ten typ vysporiadania vzťahov medzi autormi a používateľmi diel, ktorý nahradila kolektívna správa práv. I keď žalovaný namietal výšku bezdôvodného obohatenia či licenčnej odmeny a poukazoval na údajné nekalosúťažné konanie žalobcu a zneužívanie jeho dominantného postavenia na trhu, kvôli ktorému dal podnet na Protimonopolný úrad, jeho námietky vyhodnotil za nedôvodné. V súvislosti s výškou bezdôvodného obohatenia, ktorej základ vychádza z obvyklej licenčnej odmeny za použitie diela uvedenej v Sadzobníku žalobcu, uviedol, že 218 zariadení hotelového typu nemalo s touto sadzbou zásadný problém a títo so žalobcom hromadné licenčné odmeny uzatvorili, čím bol určený východiskový bod pre stanovenie tejto odmeny ako odmeny obvyklej na trhu podnikateľských subjektov a zároveň sa tým stanovil aj základ pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia vyplývajúcej z platnej právnej úpravy. V tejto súvislosti poukázal na to, že kolektívna ochrana majetkových práv a ich nositeľov je založená na ich ochrane za rovnakých podmienok (§ 81 ods. 1 písm. d) autorského zákona). Vysvetlil, že nie je právom používateľa predmetu ochrany stanovovať hodnotu týchto chránených práv ani výšku odmeny za použitie predmetov ochrany, pretože nie je nositeľom týchto práv. Primeranosť výšky obvyklej licenčnej odmeny ani nebol oprávnený v tomto konaní skúmať, pretože ak mal žalovaný výhrady k výške licenčnej odmeny v priebehu rokovaní o uzavretie hromadnej kolektívnej zmluvy, mal a mohol podať žalobu o určenie obsahu zmluvy v zmysle § 82 autorského zákona. Mal za to, že iba v takom prípade by bol za splnenia ďalších zákonných podmienok oprávnený používať predmety ochrany bez toho, aby porušoval práva autorov. Konštatoval, že žalovaný však žalobu o určenie obsahu zmluvy nepodal a naďalej porušoval svoje zákonné povinnosti a práva autorov, a preto je povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Vyhodnotil, že výšku bezdôvodného obohatenia žalobca vypočítal správne, keď aj SDEÚ vo veci prejudiciálnej otázky položenej Najvyšším súdom Poľskej republiky vo svojom rozsudku sp. zn. C-367/15 zo dňa 25.01.2017 uviedol, že „článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29.04.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplataenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy“. Preto žalobe o zaplataenie 9.912 eur vyhovel. Keďže sa žalovaný so splnením peňažného záväzku dostal do omeškania, zaviazal ho tiež na zaplataenie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy a to od 04.05.2016 do zaplataenia, keď za deň splatnosti ustálil deň nasledujúci po doručení žaloby žalovanému a v zostávajúcej časti úroku z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p. zamietol ako nedôvodný. Uviedol, že konanie Protimonopolného úradu vo veci podnetu žalovaného, týkajúceho sa posúdenia, či zo strany žalobcu nedošlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nemá žiadny vplyv na predmet sporu, ktorého meritom je vydanie bezdôvodného obohatenia a nie výška licenčnej odmeny, ktorú žalovaný namietal. Pripomenul, že výšku licenčnej odmeny by mohol preskúmať jedine v žalobe o určenie obsahu zmluvy podľa § 82 autorského zákona, pričom ani Protimonopolný úrad nemá právomoc určiť alebo posúdiť výšku odmeny. Zamietol aj návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p., nakoľko nedospel k záveru o rozpore ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona s Ústavou SR a to aj s poukazom na aktuálne rozhodnutie SDEÚ z 25.01.2017 o prejudiciálnej otázke položenej NS Poľskej republiky, pričom mal za to, že toto ustanovenie je v súlade aj so smernicou 2004/48. Aj návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) C.s.p. zamietol, pretože Súdny dvor EÚ je oprávnený vykladať výlučne právo únie a nie právo vnútroštátne. Konštatoval, že žalovaným naformulovaná prejudiciálna otázka nesmeruje k posúdeniu súladu vnútroštátneho práva s právom únie, ale k posúdeniu „praxe“ súdu SR pri aplikácii platného vnútroštátneho práva na prejednávanú vec. Vysvetlil, že vnútroštátny súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany sporu na prerušenie konania a postúpenie návrhu súdnemu dvoru na vydanie rozhodnutia o predbežnej otázke. Túto povinnosť nemá ani vtedy, keď v prípade určitej veci aplikuje ustanovenie zákona platného v SR, do ktorého bol prenesený obsah právnych noriem EÚ. Uviedol, že zmyslom riešenia predbežnej

otázky je zabezpečiť jednotný výklad komunitárneho práva, teda nie rozhodnúť spor, ktorý nemá žiadnu komunitárnu relevanciu a je vo výlučnej kompetencii súdu členskej krajiny (R 61/2013).

7. Vyhodnotil, že žalobca preukázal, že žalovaný v spornom období porušoval práva autorov chránené zákonom, pretože s ním bezdôvodne odmietol uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou by svojmu konaniu dal zákonný rámec, pričom nepodal ani žalobu o určenie obsahu tejto zmluvy. Prostriedky procesnej obrany žalovaného vyhodnotil ako účelové s cieľom dosiahnuť neprimerané finančné zvýhodnenie oproti väčšine ostatných používateľov predmetov ochrany. Preto žalobe žalobcu vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 C.s.p., podľa ktorého v konaní úspešnému žalobcovi patrí proti žalovanému náhrada trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

8. Proti tomuto rozsudku, do vyhovujúceho výroku a súvisiaceho výroku o náhrade trov konania (výrok IV. a VI. napadnutého rozsudku) podal žalovaný včas odvolanie z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) a § 365 ods. 2 C.s.p., keďže výroky rozsudku I. až III, ktorých sa rovnako týkajú odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 C.s.p., sú právoplatné z dôvodu, že voči nim nie je prípustné odvolanie a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že vzhľadom na zmätočnosť rozsudku a nedostatok alebo v mnohých prípadoch nezrozumiteľnosť dôvodov, je preňho veľmi obtiažne vecne argumentovať k jednotlivým rozhodujúcim skutkovým a právnym otázkam, ktoré sú, ale (možno) aj nie sú, uvedené súdom v odôvodnení napádaného rozsudku, keď celý rad dôvodov súdom uvedených v rozsudku predstavuje hneď niekoľko porušení zákonných procesných pravidiel zakladajúcich odvolacie dôvody podľa vyššie uvedených ustanovení C.s.p.. Namietal, že v konaní nebola žalobcom dostatočne tvrdená a už vôbec nie aj preukázaná jeho aktívna vecná legitímácia tak, ako ju predpokladá hmotnoprávny predpis a síce § 56 ods. 1 písm. g) zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (autorský zákon) v spojení s § 451 a nasl. Obč. zák. v znení neskorších predpisov, a teda že došlo k neoprávnenému použitiu (verejnému prenosu) práve tých diel, ku ktorým na základe dohody a v dohodnutom rozsahu vykonáva práva nositeľov práv audiovizuálnych diel práve žalobca a to ani len tzv. skutkovou domnienkou ustálenou súdom na základe vykonania dôkazov z „relevantnej reprezentatívnej vzorky“, ak by malo byť dokazovanie v celom rozsahu obtiažne alebo takmer nemožné s tým, že napriek tomu, že návrhom na procesný postup súdu podľa § 150 ods. 2 C.s.p. riadne navrhoval doplnenie podstatných skutočností zo strany žalobcu (identifikácia nositeľov práv a k nim prináležiace predmety ochrany, ktoré mali byť obsahom verejného prenosu v žalovanom období, ku ktorým zároveň žalobca spravuje majetkové práva nositeľov práv), ktorých vnesenie do konania bolo predpokladom riadneho dokazovania vychádzajúceho z relevantných a riadne žalobcom tvrdených skutočností. Iba vnesenie týchto skutočností, a ich preukazovanie zo strany žalobcu mohlo smerovať aj k zisteniu (ne)existencie riadnych a určitých dohôd medzi žalobcom identifikovanými nositeľmi práv a žalobcom, a prípadne k zisteniu skutočného rozsahu žalobcom spravovaných práv nositeľov majetkových práv, avšak súd sa v odôvodnení rozsudku v dostatočnom rozsahu, resp. vôbec nevysporiadal s jeho argumentáciou. Mal tiež za to, že v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný vykonáva „verejný prenos“ a síce najmä v tom zmysle, či je početnosť neurčitej verejnosti v jeho prevádzke väčšia než „malá alebo celkom bezvýznamná“ s odkazom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré v konaní poukazoval, a ktoré súd opomenul. Namietol, že žalobou uplatňovaný údajný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku „obvyklej“ licenčnej odmeny, ako si ju podľa svojho sadzobníka sám kreoval žalobca v monopolnom postavení na trhu licenčných služieb nositeľov práv audiovizuálnych diel, ktoré per se predstavuje zneužitie dominantného postavenia na trhu uplatňovaním neprimeraných cien, je potom (ak by mu aj tento nárok patril, čo nepatrí) bezpochyby výkonom práva v rozpore s § 3 ods. 1 Obč. zák. a nesmie požívať právnu ochranu, nakoľko samotné zmluvy predložené žalobcom, z ktorých zisťoval súd „obvyklú licenčnú odmenu“ sú v dôsledku tohto zneužitia dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými zmluvami podľa § 39 Obč. zák. minimálne v časti licenčnej odmeny predstavujúcej „zneužitie“, a preto nemohli byť spôsobilým dôkazom o výške „obvyklej licenčnej odmeny“ pre účely uplatňovania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a vytkol súdu prvej inštancie, že sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s touto jeho argumentáciou.

Vytkol súdu prvej inštancie, že predčasne, nesprávne právne posúdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a nedostatočným spôsobom sa v rozsudku vysporiadal s jeho námietkami k nepreukázaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore od počiatku a počas celého konania a najmä vo všetkých jeho písomných podaniach predložených súdu do súdneho spisu. Podľa jeho názoru súd mylne vychádza

z predpokladu, že samotným faktom, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy práv a že mu bolo vydané oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, automaticky a bez ďalšieho postačuje na preukázanie toho, že žalobca zastupuje práve tých autorov diel a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období (v roku 2015) predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia, pričom opomenul, že kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom akýmikoľvek technickými prostriedkami (§ 78 ods. 4 písm. b/ Autorského zákona) spadá do kategórie „dobrovoľnej kolektívnej správy práv“ (§ 78 ods. 3 Autorského zákona a contrario), a teda žalobca môže zastupovať nositeľa autorských práv výlučne na základe dohody medzi nositeľom práva a organizáciou kolektívnej správy a v dohodnutom rozsahu. Namietol, že súd prvej inštancie si zjavne neuvedomuje význam teoreticko-právnej konštrukcie „aktívnej vecnej legitímácie“, keď existenciu aktívnej vecnej legitímácie zistil len z oprávnenia žalobcu na výkon kolektívnej správy práv a aj priamo z ustanovenia právneho predpisu (súd prvej inštancie však tento predpis relevantným spôsobom ani nevyložil a nevysvetlil jeho obsah), pričom sa mylne domnieval, že oprávnenie na výkon kolektívnej správy per se preukazuje existenciu hmotnoprávneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, pričom ak súd prvej inštancie ustálil, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu, vychádzal tak z určitého zákonného ustanovenia, zrejme aj z ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona, ktoré však upravuje len nepriame zákonné zastúpenie organizácie kolektívnej správy práv, čo je úplne iná právna „kategória“ ako aktívna vecná legitímácia, nakoľko nepriame zákonné zastúpenie predstavuje oprávnenie osoby odlišnej od oprávneného subjektu uplatňovať nároky tohto subjektu vo vlastnom mene, ale na jeho účet. Poukázal na skutočnosť, že aby bola preukázaná aktívna vecná legitímácia nepriameho zákonného zástupcu v spore musí tento tvrdiť a v konaní riadne preukázať, že zastupuje subjekt oprávnenia (nositeľa práv) vo vzťahu k predmetu ochrany (k dielu), ktoré malo byť z jeho strany (žalovaného) neoprávnené použité a v dôsledku toho malo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, avšak pokiaľ nepriamy zákonný zástupca (organizácia kolektívnej správy práv) v konaní nepreukáže, že na základe dohôd (ich existenciu treba riadne preukázať) zastupuje práve tých nositeľov práv, ktorých diela mali byť predmetom verejného prenosu v žalovanom období, nepreukáže ani svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, a teda úspešný nemôže byť, keďže samotné oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv ešte neoprávňuje organizáciu kolektívnej správy práv uplatňovať v mene nositeľov práv ich nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia, hoci by aj skutočne existovali. Uviedol, že mandát organizácii kolektívnej správy práv na úspešné uplatňovanie nárokov nositeľov práv na súde vzniká až vtedy, keď (a) má uzatvorenú dohodu s nositeľom práva, (b) dôjde k neoprávnenému použitiu takého diela, (c) pričom správu práv k tomuto dielu autor na základe písomného oznámenia zveril príslušnej organizácii kolektívnej správy práv na spravovanie (§ 78 ods. 2 Autorského zákona), avšak ani jedna z týchto skutočností nebola žalobcom v konaní preukázaná.

Namietol, že žalobca listinnými dôkazmi nielenže riadne nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v spore, z veľkej časti ani len netvrdil rozhodujúce skutočnosti vo vzťahu ku svojej aktívnej vecnej legitímácii. Poukázal na to, že žalobca v konaní predložil iba zoznam autorov, o ktorých tvrdí, že ich zastupuje, CD obsahujúce súbory PDF s prehľadom o vysielaní audiovizuálnych diel jednotlivými slovenskými vysielateľmi v období roku 2015 a súbory obsahujúce 13 zmlúv s údajnými nositeľmi práv, ktorých diela (nevedno však ktoré) mali byť predmetom verejného prenosu v roku 2015. Uviedol, že medzi zoznamom autorov a štatistikou vysielania, ktoré v konaní žalobca predložil do súdneho spisu, nie je žiadna spojitosť, nakoľko zo zoznamu nositeľov práv nevyplýva tá skutočnosť, o aký typ nositeľa práv ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.) ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f) Autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu, keď zo štatistiky vysielania potom vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase a konkrétnym vysielateľom a tiež tá skutočnosť, že v prípade tohto diela prichádza do úvahy niekoľko „typov autorov“ (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.), avšak nie je z neho možné zistiť, kto týmto oprávneným nositeľom práv je, z čoho nevyhnutne plynie záver, že žalobca v konaní tvrdil len toľko, že zastupuje nositeľov práv uvedených v zozname nositeľov práv a súčasne tvrdil, že došlo k údajnému neoprávnenému použitiu audiovizuálnych diel zaradených do vysielania podľa štatistiky vysielania a tým, že s výnimkou troch osôb (V., I. R. V.), ktoré sú údajnými nositeľmi majetkových práv vo vzťahu k zoznamu predmetov ochrany, ktoré žalobca v konaní predložil, možno skonštatovať, že žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (teda vrátane V.R., I. R. V.) nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky (a teda údajne neoprávnené použitým dielam) zastupuje konkrétnych údajných oprávnených nositeľov majetkových práv, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo, ku ktorému im prislúcha výkon majetkových práv, u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany (§ 78 ods. 2 Autorského zákona), t. j. z väčšiny tvrdení žalobcu nebolo možné zistiť rozhodujúcu skutočnosť, a

síce - kto je podľa tvrdení žalobcu oprávneným nositeľom majetkových práv k audiovizuálnym dielam a súčasne potom nemohol účinne konfrontovať žalobcove tvrdenia týkajúce sa zoznamu ním zastúpených autorov (údajných oprávnených nositeľov majetkových práv). Poukázal na skutočnosť, že ak nevieme, kto je oprávnený nositeľ majetkových práv, nevieme ani to, či žalobca vôbec tvrdí, že ho na základe dohody a v dohodnutom rozsahu aj zastupuje, a preto ak absentuje takéto zásadné tvrdenie vo vzťahu k zásadnej skutočnosti týkajúcej sa aktívnej vecnej legitímácie (na úkor koho došlo k obohateniu a či žalobca vôbec disponuje mandátom na nepriame zastúpenie tejto osoby podľa § 81 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 81 ods. 3 Autorského zákona), nemôže ani on riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhovať dôkazy, ak realizácia tohto práva má smerovať k vyvracaniu takéhoto neexistujúceho tvrdenia žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že súdu prvej inštancie navrhol vykonať dokazovanie za účelom zistenia, kto je nositeľom majetkového práva k, zo strany žalobcu vybraných predmetov ochrany (a teda či a kto je oprávnený domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia), čo ale nevykonával.

Uviedol, že pokiaľ nebolo zo strany žalobcu na základe jeho tvrdení vytvorené riadne prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil do konania žalobca, sú práve tými autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015, pretože ak diela autorov, ktorých žalobca údajne zastupuje, neboli obsahom vysielania, nemohlo objektívne dôjsť ani k ich verejnému prenosu a následne ani k bezdôvodnému obohateniu. Uviedol, že spochybnil dôveryhodnosť žalobcom predložených dôkazov ako aj dôvodnosť samotného žalobcom uplatňovaného nároku, keď poukázal na svoje zistenia vo vzťahu k 16. dielu 2. série seriálu Aféry, nakoľko pri tejto položke v stĺpci „Druh autora“ boli v štatistike vysielania uvedené nasledovné informácie: „REZ“ a „ASCE“, čo v zmysle žalobcom priloženej legendy znamená, že k uvedenému dielu zrejme existujú práva režiséra a práva autora scenára (všeobecne), pričom zo štatistiky už ale neplynú, kto režisérom a autorom scenára vo vzťahu k audiovizuálnemu dielu „Aféry“ skutočne je a túto skutočnosť nie je možné konfrontovať s tvrdením žalobcu o tom, že zastupuje autorov uvedených v ním predloženom zozname autorov. Poukázal na skutočnosť, že sám zistil, že autorom scenára je V. V. a režisérom je G.Š. B., avšak ani jedna z uvedených osôb sa nenachádza v zozname autorov, ktoré na CD nosiči predložil v konaní žalobca. Mal za to, že v konaní nebol žalobcom riadne tvrdený a ustálený okruh nositeľov práv a okruh predmetov ochrany, prislúchajúcich ku konkrétnym nositeľom práv, do ktorých malo byť zo strany žalovaného neoprávnene zasiahnuté. Súdu vytkol, že neskonfrontoval štatistiku vysielania zo zoznamom predmetov ochrany viažuce sa k osobám V., I., V., keď žalovaný v konaní nepredložil ani vo vzťahu k týmto trom osobám, a ani k žiadnej inej osobe písomné oznámenia autora podľa § 78 ods. 2 AZ, že zveruje žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy na spravovanie práve tie diela, ktoré boli súčasťou vysielania v roku 2015. Vytkol súdu prvej inštancie, že sa nevysporiadal s jeho tvrdením o nedôveryhodnosti žalobcom predložených listín, napriek tomu, že mu ponúkol celý rad právnych argumentov s odkazmi na konkrétne ustanovenia hmotnoprávných predpisov Slovenskej republiky i smerníc Európskej únie, vrátane judikatúry Súdneho dvora Európskej únie, predložil stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky zo dňa 30. 11. 2016 a argumentáciu v ňom obsiahnutú poňal do procesnej obrany, žiadal o doplnenie rozhodujúcich skutočností zo strany žalobcu, aby mohol prípadne navrhovať ďalšie dôkazy, resp. spochybňovať tvrdenia žalobcu, o ktoré tento opieral uplatňovaný nárok, o ktorých sa súd prvej inštancie v odôvodnení ani len nezmiel, resp. ak sa zmienil, tak nevysvetlil z akých dôvodov argumentáciu (ne)považuje za relevantnú, čo považoval v kontexte už konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva za jednoznačné porušenie jeho práva na spravodlivý súdny proces garantovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudok v tomto kontexte za celkom tendenčný a popierajúci základné princípy, na ktorých je postavený Civilný sporový poriadok. Poukázal na to, že v prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania nevykonávajú majetkové práva k audiovizuálnemu dielu samotní autori, ale naopak producenti, ktorým autori nimi vytvorené „čiasťkové diela“ dodali „do audiovizuálneho diela ako celku“ na základe medzi nimi uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi riadne vyplatená odmena, a preto si žalobca uplatňuje nárok, ktorý mu nepatrí. Uviedol, že producenti (alebo aj priamo vysielatelia, ak ide o ich vlastnú produkciu) buď pre účely „autorskoprávneho použitia“ s autormi uzatvárajú zmluvy s výhradnými licenčnými doložkami alebo ide v týchto prípadoch o tzv. spoločné dielo s tým, že v prípade spoločného diela potom ex lege vykonáva majetkové práva právnická osoba (producent, vysielateľ), ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala a usmerňovala analogicky ako v prípade tzv. zamestnaneckého diela zamestnávateľ, pričom v obidvoch prípadoch autorom ďalej nepatrí právo udeľovať súhlas na použitie ich „čiasťkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela, pretože v tomto rozsahu toto právo patrí producentom alebo vysielateľom, a preto objektívne nemôže a ani nemohlo dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela, keďže

títo v požadovanom rozsahu nie sú nositeľmi dotknutých majetkových práv, hoci naďalej zostávajú autormi svojich „čiastkových diel“, a teda osobnostná zložka ich subjektívnych autorských práv ostáva nedotknutá. Poukázal na skutočnosť, že podľa jeho názoru sa tak deje už veľmi dlhý čas, že autori dostávajú za „to isté“ zaplatené dvakrát, keď prvýkrát dostanú zaplatené priamo od producenta, či vysielateľa (skutočného nositeľa majetkových práv), druhýkrát od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie tohto diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom. Nesúhlasil ani so záverom, že „sám uznal existenciu verejného prenosu diel autorov vo svojom hotelovom zariadení a to tým, že uzatvoril hromadné licenčné zmluvy ďalšími organizáciami kolektívnej správy a to so SOZou a SLOVGRAMom“, keďže tento vychádza iba z „domnienky“ žalobcu, ktorej pravdivosť nielenže nebola v konaní preukázaná, resp. vyvrátená, ale ani nemá žiadne opodstatnenie k predmetu sporu, keďže súdom zmienené OKS (SOZA, SLOVGRAM) zastupujú iný okruh nositeľov práv a k iným predmetom ochrany, než sú tí nositelia práv, ktorých údaje zastupuje žalobca.

Poukázal na to, že ponúkol súdu argumenty týkajúce sa interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona (o ktorý opierať žalobca svoje tvrdenie o aktívnej vecnej legitímácii), predložil aj výklad tohto ustanovenia vypracovaný Ministerstvom kultúry SR zo dňa 30.11.2016, z ktorého je zrejmé, že ho na prejednávanej vec aplikovať nemožno a predložil aj rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-301/15 „Soulie, Doke a i.“, podľa záverov ktorého je prezumovanie alebo implikovanie súhlasu autorov s výkonom ich výlučných práv organizáciou kolektívnej správy bez ich vedomia zákonným predpisom v rozpore s právom EÚ, s čím sa súd nevysporiadal. Vytkol súdu prvej inštancie, že nevyhovelo jeho návrhu na prerušenie konania, keď z jeho návrhu je explicitne zrejmé, že navrhol, aby súd prvej inštancie „požiadal Súdny dvor EÚ o interpretáciu práva EÚ“, avšak prvoinštančný súd sa nielenže nevysporiadal s jeho argumentáciou k interpretácii § 84 ods. 1 Autorského zákona odkazujúceho na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ a stanovisko Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, ale absolútne žiadnym spôsobom neuvádza ani svoju interpretáciu tohto ustanovenia, hoci táto je z pohľadu súladu s právom Európskej únie sporná, keďže implikuje súhlas autorov s výkonom ich výlučného práva domáhať sa ochrany svojich práv bez ich vedomia a súhlasu. Nesúhlasil ani s tým, že súd nevykonal dokazovanie knihou hostí žalovaného za účelom zistenia, o akú veľkú verejnosť by mohlo v prípade vnímania individuálneho diela v izbách hotela ísť, a či pri zistenej obsadenosti lôžok možno hovoriť o verejnosti, ktorej počet je malý až bezvýznamný, a preto nemôže ísť o verejný prenos, ale len o prenos. Namietol, že z rozsudku nie je jasné, ako súd prvej inštancie naložil s dôkazom „porovnávací štúdiá - Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy zo dňa 12.09.2016“, keď v odôvodnení rozsudku neuviedol, čo vykonaním tohto dôkazu zistil. Žalovaný uviedol, že porovnáva licenčné podmienky a licenčné odmeny v roku 2015 na území viacerých štátov Európy, čo nie je ničím iným ako dôkazom o „obvyklej licenčnej odmene“ uplatňovanej za rovnaký spôsob použitia predmetov ochrany inými organizáciami kolektívnej správy zastupujúcimi rovnako autorov audiovizuálnych diel podobne ako žalobca, ktorý má v Slovenskej republike monopolné postavenie pokiaľ ide o kolektívnu správu práv autorov k audiovizuálnym dielam a ním samým kreovaná „obvyklá“ licenčná odmena preto nemôže byť výlučným podkladom pre rozhodnutie súdu, o to menej, ak je výsledkom zneužitia dominantného postavenia na trhu, o čom Protimonopolný úrad Slovenskej republiky podaním zo dňa 19.12.2016 informoval s tým, že ak je konanie žalobcu vo vzťahu k určovaniu výšky licenčných odmien v sadzobníku pre rok 2015 zneužitím dominantného postavenia na trhu podľa § 8 ods. 2 písm. a) zákona č. 136/2001 Z. z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, je potom súčasne aj nekalosúťažným konaním podľa § 44 ods. 1 Obchodného zákonníka, a teda aj konaním v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, ktoré nepožíva právnu ochranu podľa § 265 Obchodného zákonníka, t. j. ak by aj žalobcom uplatňovaný údajný právny nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol preukázaný čo do všetkých predpokladov jeho vzniku, vyplývajúcich z ust. § 451 Občianskeho zákonníka, súd mu nesmie podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, príp. podľa § 265 Obchodného zákonníka poskytnúť právnu ochranu, čo by malo viesť nevyhnutne k zamietnutiu žaloby. Uviedol, že ak je výška obvyklej licenčnej odmien zistená súdom z 218-tich licenčných zmlúv, ktoré sú uzatvorené za podmienok, ktoré sú dôsledkom zakázaného zneužitia dominantného postavenia na trhu, a teda z absolútne neplatných zmlúv v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, nie je možné prijať iný právny záver než ten, že súd prvej inštancie vytvoril svojim nesprávnym postupom z nepráva právo, keď žalobcovi priznal právnu ochranu. Žalovaný v dôvodoch svojho odvolania ďalej uviedol, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, ktorý nedostatok je porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a

základných slobôd. Vytýkal súdu prvej inštancie, že nepoložil prejudiciálnu otázku, ktorej polozenie navrhol v priebehu konania, nakoľko pre odstránenie pochybností o správnom spôsobe interpretácie ustanovenia § 84 ods. 1 Autorského zákona tak, aby tento bol eurokonformný (v súlade s právom Európskej únie), a teda za účelom správneho rozhodnutia vo veci samej, je nevyhnutné zodpovedať doposiaľ opomenutú kľúčovú otázku: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ a odvolaciemu súdu navrhol obrátiť sa na Súdny dvor Európskej únie s takto rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou.

9. Žalobca navrhol vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného rozsudok v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. S námietkami žalovaného nesúhlasil a zotrval na tom, že riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, ktorú opiera najmä o oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 v znení podľa rozhodnutia Ministerstva kultúry SR, č. k. MK-663/2010-70/6165 z 11. mája 2010 podľa a v súlade s ustanovením § 80 zákona č. 618/2003 Z.z., v zmysle ktorého je okrem iného oprávnený vykonávať dobrovoľnú kolektívnu správu práv v odbore retransmisia a verejný prenos prostredníctvom technických zariadení, o zmluvy o zastupovaní so slovenskými nositeľmi práv a vzájomné zmluvy a poverenia so zahraničnými partnermi o zastupovaní nositeľov práv, na základe ktorých uzatváral hromadné licenčné zmluvy a teda poskytoval licencie používateľom, pričom zoznamy nositeľov práv v SR a zahraničných partnerov boli a sú verejne dostupné na webovej stránke žalobcu www.lita.sk a zoznamy navyše založil do spisu, a o príslušné ustanovenia Autorského zákona (a to najmä o § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. i) a § 84 ods. 1), a založil do spisu aj prehľad takých druhov predmetov ochrany, ku ktorým vykonáva v zmysle oprávnenia Ministerstva kultúry SR správu, a ktoré boli použité vo vysielaniach aspoň základných slovenských TV staníc. Mal za to, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosť, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu jeho vecnej aktívnej legitímácie. Uviedol, že právny názor žalovaného, že v konaní by mohla byť jeho aktívna vecná legitímácia preukázaná len predložením zmlúv, ktoré má uzatvorené s jednotlivými autormi a nositeľmi práv v SR, ktorých ako organizácia kolektívnej správy zastupuje, predložením recipročných zmlúv, ktoré uzavrel s partnerskými organizáciami kolektívnej správy a zmlúv, ktoré majú s autormi a nositeľmi práv uzatvorené tieto organizácie kolektívnej správy (práve diela týchto autorov tvoria majoritnú časť vysielania), aby bolo preukázané že ich zastupujú, predložením písomných oznámení autorov a nositeľov práv o zaradení jednotlivých predmetov ochrany do registra podľa § 78 ods. 2 Autorského zákona, predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré má vo svojej správe, predložením zoznamov všetkých predmetov ochrany, ktoré boli v roku 2015 súčasťou televízneho vysielania v Slovenskej republike, konkretizovaním všetkých jednotlivých predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou televízneho vysielania podľa jednotlivých autorov a nositeľov práv, preukazovaním či iné subjekty, napr. samotní autori, producenti či vysielatelia - nie sú tými subjektami, ktoré by mohli mať aktívnu vecnú legitímáciu namiesto neho, je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a v hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov, pričom v konaní preukázal, že požiadavky žalovaného sú objektívne nezmyselné a šikanózne.

K tvrdeniu žalovaného, že pokiaľ nevytvoril prepojenie medzi zoznamom autorov na zoznam audiovizuálnych diel použitých vo vysielaní podľa štatistiky vysielania v roku 2015, tak nebolo možné overiť, či autori, ktorých zoznam predložil sú práve autormi, ktorých diela boli obsahom vysielania v roku 2015 uviedol, že v priebehu konania opakovane súd upozornil na skutočnosť, že Zväz hotelov a reštaurácií SR (ZHR SR), ktorého je žalovaný členom, mu dával na vedomie, že pokiaľ sa rozhodne uplatňovať práva autorov a iných nositeľov práv súdnou cestou, tak svojim členom bude odporúčať, aby v rámci obrany požadovali preukazovanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv s ním a preukazovanie zoznamov všetkých predmetov ochrany, teda aby trvali na dokazovaní v takom rozsahu, ktoré povedie k dlhoročným sporom a k jeho faktickej nemožnosti preukázať svoje nároky, pričom svojimi podaniami a vyjadreniami žalovaný tento úmysel len potvrdil. Uviedol, že žalovaný interpretuje jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia ako súčet dielčích nárokov jednotlivých nositeľov práv a na tomto základe postupuje v duchu vyjadrenia U.. P., advokáta, na rokovaní so žalobcom dňa 13.01.2016, že bude požadovať v súdnych konaniach predkladanie všetkých zmlúv autorov a nositeľov práv a zoznamov všetkých predmetov ochrany, čo bude viesť k dlhoročným sporom bez možnosti žalobcu

riadne preukázať nároky. Zdôraznil, že výška bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha, je podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, keď v prípade ďalšieho verejného prenosu - ako hromadného používania predmetov ochrany - sa licenčná odmena stanovuje paušálnou sumou, kedy iný spôsob určenia výšky licenčnej odmeny ani objektívne nie je možný, a to najmä s ohľadom na povahu a rozsah používania predmetov ochrany a nositeľov práv s tým, že takýto postup je ako jediný možný postup celosvetovo používaný a akceptovaný, a preto je v kontexte takto stanovenej výšky bezdôvodného obohatenia irelevantné, či zo státisícov použití predmetov ochrany v roku 2015 bolo o 100, dvesto, tisíc či niekoľko tisíc použití predmetov ochrany viac alebo aj menej a zároveň je irelevantné, či v priebehu roka 2015 pribudli alebo odbudli nositelia práv a či pribudli alebo odbudli predmety ochrany, nakoľko licenčné odmeny sú stanovené paušálnymi sumami. Poukázal na skutočnosť, že keď predložil súdu na CD nosiči zoznam predmetov ochrany, ktoré boli súčasťou TV vysielať na vybraných slovenských staniciach, tak žalovaný namietol, že v týchto zoznamoch našiel diela slovenských autorov, ktorí nie sú uvedení v zozname autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom na zmluvnom základe. Uviedol, že ako jediná organizácia kolektívnej správy v SR, ktorá je oprávnená na základe priameho mandátu vykonávať správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia, vedie celkové štatistiky použitia týchto diel slúžiace ako podklad pre rozúčtovanie príjmov za použitie diel káblovou retransmisiou, čo je odbor použitia spadajúci pod povinnú kolektívnu správu, kedy v zmysle jeho interného predpisu - Rozúčtovacieho poriadku, sa odmeny a príjmy z bezdôvodného obohatenia vybraté za verejný prenos prostredníctvom technických zariadení rozúčtovávajú podľa zásad platných pre rozúčtovanie odmien a príjmov z bezdôvodného obohatenia vybratých za káblovú retransmisiu s tým, že príjmy za tzv. ďalší verejný prenos sa priradia k vybratým odmenám za použitie diel káblovou retransmisiou. Rozúčtovací poriadok ako jeho interný predpis je schvaľovaný najvyšším orgánom, t. j. Valným zhromaždením a v zmysle § 80 ods. 3 písm. g) Autorského zákona bol predložený MK SR v žiadosti o udelenie oprávnenia a v súlade s požiadavkou transparentnosti musí byť a aj bol a je verejne dostupný na jeho webovej stránke, pričom spôsob, akým sa autori a nositelia práv rozhodli po vybratí odmien a bezdôvodného obohatenia nakladať s týmito prostriedkami, teda spôsob ich rozúčtovania a vyplácania, je ich súkromnoprávnym nárokom a tento rozhodne nepodlieha kontrole a posudzovaniu žalovaného, aj keď tento by zrejme rád zasahoval i do tejto sféry, len aby dosiahol ďalšie prieťahy v konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ v právnej veci Stowarzyszenie „Olawska Telewizja Kablowa proti Stowarzyszenie Filmowców Polskich, sp. zn. C-367/2015 z 27. 01. 2017, kedy Súdny dvor EÚ rozhodol, že „Článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je dotknutá právna úprava vo veci samej, podľa ktorej môže majiteľ práv duševného vlastníctva, ktoré boli porušené, požadovať od porušovateľa týchto práv buď náhradu spôsobenej ujmy so zohľadnením všetkých náležitých aspektov konkrétneho prípadu, alebo zaplatenie sumy zodpovedajúcej dvojnásobku primeranej odmeny, ktorá by sa mala zaplatiť z titulu oprávnenia používať dotknuté dielo, bez toho, aby tento majiteľ práv musel preukázať existenciu skutočnej ujmy.“. Zdôraznil, že v priebehu konania opakovane poukázal na inštitút kolektívnej správy a jeho nezastupiteľnú funkciu pri ochrane práv autorov, pričom dané súdne konanie a obrana žalovaného, podriadená snahe legalizovať postavenie neoprávneného používateľa, je vzorovým príkladom nutnosti kolektívnej správy práv a vysokej ochrany autorských práv.

Na domnienky žalovaného, že autor by sa mohol aj sám zastupovať, že by ho mohol zastupovať aj producent alebo aj vysielať a že v konaní je potrebné vyvrátiť tieto jeho domnienky, vysvetlil, že hypoteticky je možné, že ktokoľvek môže zastupovať autora, avšak dobromyseľný používateľ využíva inštitút kolektívnej správy a uzatvára licenčnú zmluvu s organizáciou kolektívnej správy, ktorá je oprávnená spravovať dané druhy predmetov ochrany a v prípade, že sa na používateľa so svojim nárokom obráti samotný autor, producent, vysielať či ktokoľvek iný, tak používateľ preukáže, že v zmysle Autorského zákona má postavenie oprávneného používateľa, nakoľko získal právo na používanie predmetov ochrany od organizácie kolektívnej správy, ktorá nesie v plnom rozsahu zodpovednosť za poskytnutie licencie. Uviedol, že vyjadril aj k hypotetickým a ničím nepreukázaným tvrdeniam žalovaného o tom, že majetkové práva k audiovizuálnym dielam vykonávajú producenti, a opakovane poukázal na Stanovisko MK SR z 20.05.2015 adresované ZHR, v ktorom na str. 2 uvádza: „ V súvislosti s duplicitou platenia autorských odmien vzhľadom na vydané oprávnenia pre rovnaký predmet ochrany uvádzame, že napriek tomu, že dve OKS spravujú práva k rovnakému

predmetu ochrany nedochádza k duplicitě v platbách. Zákonom nie je vylúčené, aby niekoľko OKS spravovalo práva k rovnakým predmetom ochrany, pričom však rozdiel spočíva v spôsobe použitia predmetu ochrany alebo v zozname zastupovaných nositeľov práv. V praxi teda nemôže dôjsť k takému prípadu, že by používateľ platil „dvakrát za to isté“. Jeden nositeľ práv nemôže byť pre ten istý predmet ochrany zastupovaný viacerými OKS. “ Poukázal na to, že v prípade audiovizuálneho diela je teda potrebné rozlišovať majetkové práva autorov a iných nositeľov práv k dielam podľa § 18 AZ a majetkové práva výrobcov zvukovoobrazových záznamov a iných nositeľov práv k zvukovoobrazovým záznamom (producentov) podľa § 66 AZ. Zdôraznil, že v zmysle preukázaného oprávnenia Ministerstva kultúry SR má postavenie organizácie kolektívnej správy, ktorá na základe priameho mandátu vyplývajúceho z oprávnenia („výkon majetkových práv autorov a iných nositeľov práv“) vykonáva dobrovoľnú kolektívnu správu práv autorov, ktorí sú pôvodnými nositeľmi práv k audiovizuálnemu dielu a ako organizácia kolektívnej správy s priamym mandátom pôvodných nositeľov práv, je žalobca primárne a priamo legitimovaný na uzatváranie hromadných licenčných zmlúv s používateľmi a aktívne legitimovaný pri súdnom uplatňovaní majetkových práv autorov a iných nositeľov práv. Uviedol, že s účinnosťou od 01.03.2007 môžu vykonávať aj výrobcovia originálu audiovizuálneho diela majetkové práva autorov k audiovizuálnym dielam (teda práva pôvodných nositeľov práv), avšak len za predpokladu kumulatívneho naplnenia osobitných podmienok stanovených v § 55 ods. 2 AZ, a to uzatvorenie písomnej zmluvy s audiovizuálnym autorom, ktorou výrobca získal súhlas na vyhotovenie originálu tohto diela, dohoda v zmluve s autorom na odmene za vytvorenie diela a dohoda s autorom na odmene a spôsobe jej určenia osobitne za jednotlivé použitie tohto diela. Splnenie uvedených podmienok žalovaný nepreukázal, pričom svojou argumentáciou v odvolaní audiovizuálne diela označil za diela zodpovedajúce analógii „zamestnaneckého diela“, kedy úplne uprel autorom ich majetkové práva s tým, že títo nie sú „nositeľmi dotknutých majetkových práv (tými sú výlučne producenti)..“ a zároveň uviedol, že : „ ... sa tak už veľmi dlho deje to, že autori dostávajú „za to isté“ zaplatené dvakrát. Prvýkrát autori dostanú plnenie priamo od producenta, či vysielateľa, druhýkrát od žalobcu, hoci žalobca nie je vôbec oprávnený udeľovať súhlas na použitie diela ani sa domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, keďže toto právo nepatrí ani samotným autorom, ale práve producentom či vysielateľom.“ Žalobca uviedol, že ak by sa výrobca originálu audiovizuálneho diela oprávneného k výkonu majetkových práv autora, alebo aj samotný autor alebo iný nositeľ práva, obrátil na žalovaného ako neoprávneného používateľa s nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia, tak nemôže nastať situácia, že by došlo k dvojitému plneniu za použitie jedného a toho istého predmetu ochrany s tým, že sa síce v tomto konaní domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo vlastnom mene ale v prospech nositeľa práv a plnením žalobcovi zaniká povinnosť žalovaného plniť inému zástupcovi nositeľa práv alebo aj priamo samotnému nositeľovi práv. Žalovaným prezentované chápanie a výklady autorských práv a ich ochrany považoval ďaleko za hranicou udržateľnosti, keďže žalovaný ignoruje autorské práva, neakceptuje, že je niekoľko spôsobov použitia predmetov ochrany a podobne, pričom právny zástupca žalovaného, ktorý je aj právnym zástupcom ZHR SR, uvedené ponímanie autorských práv uplatňuje iba voči žalobcovi, voči iným organizáciám kolektívnej správy - SOZA a SLOVGRAM nie, pričom s týmito organizáciami uzatvoril Zväz hotelov a reštaurácií SR kolektívne licenčné zmluvy nielen pre rok 2015 ale aj pre rok 2016 a 2017, na základe ktorých jeho členovia získali súhlasy nositeľov práv na používanie predmetov ochrany verejným prenosom, avšak niet pochybností, že predmety ochrany spravované uvedenými organizáciami kolektívnej správy sú takisto súčasťou audiovizuálnych diel tvoriacich súčasť vysielania. K tvrdeniu žalovaného, vytykajúceho súdu prvej inštancie, že mu ponúkal aj celý rad argumentov interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona a že mu dokonca predložil aj stanovisko Ministerstva kultúry SR (ďalej Stanovisko) a úplne nové rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-301/15 a že navrhol prerušenie konania na riešenie prejudiciálnej otázky, ak by sa súd chcel odkloniť od interpretácie § 84 ods. 1 Autorského zákona prezentovanej Ministerstvom kultúry SR (ďalej aj len MK SR), žalobca uviedol, že so Stanoviskom sa stotožňuje len v tom, že nemá na základe § 84 ods. 1 Autorského zákona oprávnenie udeľovať súhlas na použitie diel, teda licenciu, keď MK SR bolo tvorcom a predkladateľom Autorského zákona, ktorý bol počas svojej platnosti a účinnosti celkom šesťkrát novelizovaný, pričom všetky legislatívne zmeny pripravovalo práve MK SR, ktoré počas 12 rokov platnosti a účinnosti Autorského zákona nenavrholo znenie § 84 ods. 1 pozmeniť v tom zmysle, že sa vzťahuje výlučne na úhradu tzv. primeraných odmien. Uviedol, že má za to, že § 84 ods. 1 Autorského zákona treba vidieť vo všetkých súvislostiach vyplývajúcich z tohto zákona, najmä však z prizmy § 78 až § 85 Autorského zákona, ako aj účelu kolektívnej správy autorských a s autorským právom súvisiacich práv, ktorý spočíva najmä v efektívnom výkone majetkových práv autorov a nositeľov práv súvisiacich s autorským právom, t. j. umožniť uvádzanie predmetov ochrany na verejnosti, ale tiež uplatňovať účinnú ochranu týchto práv, pričom Autorský zákon pozná dobrovoľnú kolektívnu správu založenú na zmluvách o

zastupovaní nositeľov práv a povinnú kolektívnu správu, keď niektoré majetkové práva možno vykonávať len prostredníctvom organizácie kolektívnej správy práv a individuálna správa týchto práv je vylúčená s tým, že povinná kolektívna správa je možná len v prípadoch podľa ustanovenia § 78 ods. 3 Autorského zákona a nemôže byť vylúčená ani žiadnym právnym úkonom, keď jeho podstatou je teda zastúpenie nositeľa práv ex lege. V súvislosti s § 84 Autorského zákona žalobca uviedol, že je možno vyvodíť, že ak bolo v odbore použitia predmetu ochrany udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, či už dobrovoľnej kolektívnej správy v rozsahu limitovanom zmluvami s nositeľmi práv alebo povinnej kolektívnej správy zavedenej zákonom vo väzbe na ten-ktorý odbor použitia toho-ktorého predmetu ochrany, je používateľ predmetu ochrany, pokiaľ použil predmet ochrany, povinný vysporiadať si práva z tohto použitia prostredníctvom príslušnej organizácie kolektívnej správy, s výnimkou tých prípadov, keď preukáže, že kolektívnu správu nositeľ práv vylúčil, čo je však možné iba pri dobrovoľnej kolektívnej správe práv, keďže povinnú kolektívnu správu ex lege nie je možné vylúčiť. Uviedol, že nakoľko ustanovenie § 84 ods. 1 malo v praxi závažný nedostatok, a síce nemožnosť udelenia predchádzajúceho súhlasu organizáciou kolektívnej správy, zákonodarca riešil uvedenú situáciu pri niektorých spôsoboch použitia, vrátane verejného prenosu prostredníctvom technických zariadení, v novom autorskom zákone č. 185/2015 Z. z. v ustanoveniach § 79 a § 80 o rozšírenej hromadnej licenčnej zmluve, pričom v zmysle tejto novej právnej úpravy je možné, aby organizácia kolektívnej správy udelila licenciu aj pre nezastupovaných nositeľov práv tak, aby používateľ, ktorý používa diela hromadne, bez reálnej možnosti riešiť udelenie licencie individuálne, mal právnu istotu, že diela nepoužíva bez právneho titulu a aby na druhej strane bol autor riadne chránený pred neoprávneným používaním jeho diel. Podotkol, že súd nie je viazaný výkladom práva uskutočneným Ministerstvom kultúry SR a poukázal, že Súdny dvor EÚ v rámci konania o prejudiciálnej otázke poskytuje výlučne výklad európskeho práva a súladu práva vnútroštátneho s právom EÚ, nie však výklad vnútroštátneho práva ako to navrhoval žalobca. Zotrval na tom, že žalovaný nesporne neoprávnene zasiahol a stále zasahuje do práv autorov diel literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických, audiovizuálnych, fotografických, výtvarného umenia, architektonických a úžitkového umenia, keď tieto diela používa ďalším verejným prenosom, keď nepreukázal, že by čo aj len od jediného autora uvedených diel získal pred začatím ich používania súhlas.

K argumentácii žalovaného, že nebol preukázaný verejný prenos v jeho ubytovacom zariadení, keďže nebola preukázaná početnosť neurčitej verejnosti, a že došlo k porušeniu jeho práv tým, že súd nepripustil dokazovanie predložením knihy hostí, kedy sa podľa neho malo skúmať, koľko hostí hypoteticky mohlo sledovať jednotlivé vysielané programy, uviedol, že pripustením takejto argumentácie žalovaného by však bolo nesporne následne potrebné skúmať aj otázku, ako dlho sa v izbách ubytovacieho zariadenia nachádzali jednotliví hostia, pretože len pokiaľ boli skutočne v izbách ubytovacieho zariadenia prítomní, tak mohli hypoteticky sledovať jednotlivé programy. V tejto súvislosti mal za to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku dostatočne a podrobne zaoberal tzv. ďalším verejným prenosom, a preto mu nie je zrejmé, čo je v tomto odôvodnení žalovanému nezrozumiteľné. Súd postupoval správne, keď sa nestotožnil s extrémne nesprávnymi výkladmi hmotného práva žalovaným. Pokiaľ ide o ďalší verejný prenos a jeho ponímanie Súdnym dvorom EÚ, žalobca uviedol, že v konaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, sp. zn. C-306/0, na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 12. marca 2012 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, sp. zn. C-162/10 a na Uznesenie Súdneho dvora EÚ C-136/09 z 18. marca 2010 vo veci Organismos Sillogikis Diacheirisis Theatrikon kai Optikoakoustikon Ergon c/a Divani Akropolis Anonimi Xenocheaki kai Touristiki Etairai. K poukázaniu žalovaným na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-135/10 vo veci SCF c/a Marco Del Corso z 15.03.2012 a k námietke žalovaného, že v jeho prípade v zmysle tohto rozsudku nebola splnená podmienka „verejnosti“ žalobca uviedol, že predmetom konania pred Súdnym dvorom EÚ sp. zn. C-135/10 bola otázka, či v prípade poskytovania hudobnej kulisy v čakárni zubného lekára dochádza k ďalšiemu verejným prenosom s tým, že poukázal na bod 82 uvedeného rozsudku, kedy Súdny dvor EÚ výslovne uvádza, že zdôrazňuje nezastupiteľnú úlohu používateľa a že už rozhodol, že pokiaľ ide o prevádzkovateľa hotelového zariadenia a kaviarne, ten uskutočňuje prenos v zmysle článku 3 ods. smernice 2001/29 a Súdny dvor sa v tomto sa v tomto rozsudku tiež výslovne odvoláva na rozsudok Súdneho dvora EÚ sp. zn. C-306/05 zo dňa 07. decembra 2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Rafael Hoteles SA, na ktorý aj o žalobca poukazoval. Uviedol, že v ten istý deň ako Súdny dvor rozhodol vo veci SCF c/a Marco Del Corso, sp. zn. C-135/10, teda dňa 15. marca 2012, rozhodoval aj vo veci verejného prenosu v ubytovacích zariadeniach, kedy prijal vyššie uvedený rozsudok sp. zn. EÚ C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku, v ktorom sa Súdny dvor EÚ opätovne zaoberá pojmom verejný a verejný prenos, kedy jeho stanovisko

je rovnaké ako v predchádzajúcich rozhodnutiach a v bode 42 koná záver: Súdny dvor už rozhodol, že hostia hotelového zariadenia predstavujú celkom významný počet osôb, takže sa musia považovať za verejnosť a Súdny dvor aj v tomto rozsudku odkázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ C-306/05. Žalobca uviedol, že skutočnosť, že sa súd prvej inštancie podrobne nezaoberal žalovaného zjavne neudržateľnými interpretáciami judikatúry Súdneho dvora EÚ, nemožno považovať za vadu rozsudku, ako sa to snaží žalovaný interpretovať. Uviedol, že žalovaný nepopieral tvrdenie žalobcu, že žalovaný uzatvoril licenčné zmluvy na používanie predmetov ochrany verejným prenosom v roku 2015 s inými organizáciami kolektívnej správy, a to SLOVGRAM a SOZA, uzatvorením ktorých potvrdil existenciu verejného prenosu vo svojom ubytovacom zariadení, a týmito zmluvami získal súhlas týchto organizácií na používanie predmetov ochrany nimi kolektívne spravovanými, pričom podstatou verejného prenosu však sú nesporné predmety ochrany spravované práve ním ako žalobcom, kedy ich vyňatie z verejného prenosu ani technicky nie je možné, a žalovaný mal teda povinnosť uzavrieť hromadnú licenčnú zmluvu so žalobcom na používanie predmetov ochrany ďalším verejným prenosom, čoho si bol plne vedomý a v zastúpení Zväzom hotelov a reštaurácií SR so žalobcom aj rokovo o uzavretí licenčnej zmluvy. Ako konajúci súd správne konštatoval, jedinou skutočnou príčinou neuzatvorenia hromadnej licenčnej zmluvy bolo, že sa strany nedohodli na cene. Uzavrel, že žalovaný tým, že neuzavrel hromadnú licenčnú zmluvu a realizoval ďalší verejný prenos neoprávnenne zasiahol do práv autorov a nositeľov práv zastupovaných žalobcom, s čím je priamo spojená jeho povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie, keď podľa § 56 ods. 1 písm. g) AZ je neoprávnený používateľ povinný vydať bezdôvodné obohatenie. K námietke žalovaného v odvolaní, že súd prvej inštancie neprihliadal na dôkaz predložený žalovaným - porovnávaciu štúdiu „Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy zo dňa 12.09.2016 (ďalej len Analýza) uviedol, že Analýzu vypracovala spoločnosť KPMG Česká republika, s.r.o. na základe objednávky ZHR SR a samotní autori označujú materiál ako „štúdiu“, pričom uvádzajú, že jej cieľom je „analyzovať spôsob a výšku úhrady poplatku kolektívnym správcom vo vybraných krajinách Európy a na základe multikriteriálnej kalkulácie navrhnúť vhodnú výšku poplatku odvádzaných hotelovými a reštauračnými zariadeniami kolektívnym správcom.“ s tým, že je toho názoru, že Analýza, ktorá by mala dať ZHR SR odpoveď na otázku „aká je vhodná výška poplatku“, nemôže byť relevantná pre zisťovanie výšky odmeny, ktorá bola obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do práv, pričom obvyklá odmena môže byť len taká, za akú v rozhodnom období skutočne boli poskytované licencie iným používateľom a za akú používatelia získavali licenciu. Uviedol, že založil do spisu všetky hromadné licenčné zmluvy, ktoré uzatvoril v roku 2015 a ktorými poskytol licencie na ďalší verejný prenos a je z nich nesporné, že iní používatelia získavali na dané použitie daných predmetov ochrany v r. 2015 licenčné zmluvy, v ktorých bola licenčná odmena dohodnutá podľa sadzobníka autorských odmien za použitie literárnych, dramatických, hudobnodramatických, choreografických a audiovizuálnych diel účinného od 01.01.2015, pričom nerešpektovanie takejto dohodnutej odmeny ako obvyklej odmeny by znamenalo poskytnutie neoprávnenej výhody pre porušovateľov autorských práv oproti takým používateľom, ktorí si plnia svoje povinnosti. Žalobca v dôvodoch svojho vyjadrenia k odvolaniu žalovaného ďalej uviedol, že žalovaný v duchu namietania všetkého, čo uviedol a/alebo predložil v konaní, v odvolaní uvádza, že zmluvy, ktoré založil do spisu sú absolútne neplatné a preto ani nepreukazujú výšku obvyklej odmeny a dôrazne namietol tvrdenie žalovaného o absolútnej neplatnosti hromadných licenčných zmlúv, ktoré uzavrel s dobromyseľnými používateľmi predmetov ochrany v roku 2015.

K námietke žalovaného vyčítajúceho súdu prvej inštancie porušenie ustanovenia § 162 ods. 1 písm. a) C.s.p., keď konanie neprerušil, hoci tak obligatórne musel urobiť, keď opätovne poukazoval na podanie ZHR SR na Protimonopolný úrad SR, žalobca uviedol, že rozhodnutie súdu o výške bezdôvodného obohatenia podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona ako dvojnásobku licenčnej odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva, nie je v žiadnom prípade závislé od odpovede na otázku, či z jeho strany prišlo k porušeniu zákazu zneužitia dominantného postavenia na trhu, nakoľko ak by aj PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, nemôže to viesť k strate práva na súdnu ochranu ako to žalovaný prezentuje, nakoľko to nebude mať vplyv na určenie výšky obvyklej odmeny v danom čase a pokiaľ by PMÚ SR hypoteticky rozhodol, že zneužil dominantné postavenie na trhu, tak by mal možnosť uložiť mu sankcie v zmysle zákona č. 136/2001 Z.z., avšak pre rozhodnutie súdu vo veci samej bolo relevantné dokazovanie zamerané na zistenie obvyklej odmeny. Žalobca ďalej uviedol, že v konaní preukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného ako aj výšku obvyklej odmeny, od ktorej sa odvíja výška bezdôvodného obohatenia, teda všetky žalovaným uvádzané dôvody odvolania s tým, že všeobecné súdy v rozsudkoch v skutkovo a právne obdobných konaniach mali za nepochybné, že žalobcom preukázaná odmena uvedená v

sadzobníku bola obvyklou odmenou. V tejto súvislosti špecifikoval ním uvádzané rozsudky a tieto aj v priebehu odvolacieho konania založil do spisu. Pokiaľ ide o ďalší návrh žalovaného, aby sa súd obrátil na Súdny dvor EÚ s žalovaným „rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou“, žalobca odkázal na svoje vyjadrenia a osobitne na svoje písomné podania z 21.02.2017 a 27.02.2017, a opätovne uviedol, že i keď sa Stanovisku k ustanoveniu § 84 žalobca obšírne venoval, predmetné stanovisko je pre toto konanie a pre posúdenie nárokov uplatňovaných žalobcom v tomto konaní irelevantné, nakoľko žalobca sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny, za akú poskytoval v čase neoprávneného zásahu do autorských práv za tých autorov a nositeľov práv, ktorých zastupuje na zmluvnom základe. K všeobecnému konštatovaniu žalovaného v odvolaní, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozhodnutia súdu musí obsahovať výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia a v odôvodnení svojho rozhodnutia sa musí súd vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, že rozhodnutie súdu musí byť preskúmateľné, žalobca uviedol, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutie súdu a dáva odpoveď na otázku, akými právnymi úvahami sa riadil súd a na základe akých úvah rozhodol a žalovanému tak nebola odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo v r. 2015 k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov, ktorých zastupuje, a ktoré podľa medzinárodného práva a práva EU požívajú vysokú právnu ochranu.

10. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

11. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

12. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a na skutkový stav, tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (ust. § 383 C.s.p.) sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobcu vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 9.912 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % zo sumy 9.912 eur od 04.05.2016 do zaplataenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

15. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie vo vzťahu k uplatnenému nároku, vypočul obe strany, vykonal v konaní predložené listinné dôkazy a výsledky dokazovania aj náležite v súlade s ust. § 191 C.s.p. vyhodnotil. Na ustálené skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy a z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver o dôvodnosti žaloby v napadnutej časti a dôvodnosti žalobcom voči žalovanému uplatneného nároku na zaplataenie žalovanej sumy titulom bezdôvodného obohatenia. Svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p., keď sa v odôvodnení svojho rozsudku inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, zaoberal sa argumentáciou oboch strán, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. V skutkových zisteniach neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, keď súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby. Zistený skutkový stav následne správne právne posúdil, keď aplikoval príslušné právne predpisy, ktoré aj správne vyložil a z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, akými

právnymi úvahami sa pri právnom posúdení spravoval. Vo svojej argumentácii bol presvedčivý a jeho argumenty podporujú príslušný záver, že žalobca sa dôvodne domáhal zaplata sumy 9.912 eur (s prisúdeným príslušenstvom), pretože bolo preukázané, že žalovaný, ktorý vo svojej prevádzke hotela disponuje 168 zvukovoobrazovými prijímačmi, v období od 01.01.2015 do 31.12.2015 neoprávnene teda bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy používal predmety ochrany spravované žalobcom, pričom sadzba ako obvyklá odmena za jedno zvukovoobrazové zariadenie podľa sadzobníka žalobcu na rok 2015 predstavuje 29,50 eur, a preto je povinný žalobcovi vydať bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku tejto obvyklej licenčnej odmeny, ktorá by žalobcovi prináležala pri oprávnenom použití diel zo strany žalovaného podľa ust. § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premis dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadří sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

16. K odvolacím námietkam žalovaného o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu považuje odvolací súd za potrebné vysvetliť, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 191 C.s.p., dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 192, § 193, § 205 C.s.p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorému súd dospel, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 220 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, a aké prostriedky procesnej obrany použil, stručne a výstižne vysvetliť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkázať na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalovaným v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn. aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami, a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

17. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie a jeho rozhodnutie považuje za logické, presvedčivé a zrozumiteľné, pričom je nutné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán (v tomto prípade žalovaného), ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu bolo realizované základné právo strany sporu na spravodlivý proces. Obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní. V nadväznosti na uvedené odvolací súd opätovne konštatuje, že prvoinštančný súd sa vyššie uvedenými zásadami riadil a svoje rozhodnutie náležite, podrobne a

najmä presvedčivo odôvodnil (v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p.), pričom sa dostatočne vysporiadal so všetkými pre rozhodnutie vo veci podstatnými skutočnosťami, resp. so všetkými podstatnými námietkami žalovaného, ktoré v konaní prezentoval, a preto sa nestotožnil s jeho tvrdením, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, nakoľko z hľadiska zákonom vyžadovaných náležitostí na riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie možno konštatovať, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia spĺňa všetky zákonom vyžadované náležitosti. Z jeho obsahu je zrejmé, čoho sa žalobca predmetnou žalobou domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy na preukázanie svojich tvrdení označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil, ako aj všetky podstatné dôvody, pre ktoré rozhodol spôsobom uvedeným v napadnutom rozsudku, a preto žalovaný nedôvodne namietal nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd zároveň, poukazujúc na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (podobne aj rozhodnutia IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (García Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994).

18. Predmetom odvolacieho prieskumu bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým vyhovel žalobe žalobcu domáhajúceho sa voči žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení v bytovacom zariadení žalovaného v čase od 01.01.2015 do 31.12.2015 v zmysle zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom (Autorský zákon). Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, ktoré bolo potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností významných pre posúdenie dôvodnosti žalobcom podanej žaloby, zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 C.s.p. dospel k správny skutkovým záverom a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, keď na prejednávany prípad aplikoval ustanovenia ust. 190 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z., § 5 ods. 14, § 18 ods. 2 písm. h), § 48 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 78 ods. 1 a 5, § 79 ods. 1, § 81 ods. 1 písm. d), h), i), j), § 84 ods. 1 Autorského zákona (zákona č. 618/2003 Z.z. o autorskom práve a právach súvisiacich s autorským právom v znení účinnom do 31.12.2015) a správne ustálil, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný, že žalovaný neoprávnené v žalovanom období zasahoval do autorských práv, a preto je povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do týchto práv, keď zároveň považuje odvolací súd za nutné uviesť, že svoje zistenia a závery, pre ktoré žalobe vyhovel, súd prvej inštancie aj riadne odôvodnil, pričom sa vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami, podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán súvisiacimi s predmetom konania.

19. Odvolací súd k spornej otázke v posudzovanej veci týkajúcej sa vecnej aktívnej legitímácie žalobcu v konaní, keď podľa názoru žalovaného v rozhodnom čase nebol oprávnený zastupovať jednotlivých autorov bez preukázania existencie dohôd medzi žalobcom ako organizáciou kolektívnej správy práv a jednotlivými autormi, t. j. nositeľmi práv, považuje za potrebné poukázať na podstatný rozdiel medzi povinnou a dobrovoľnou kolektívnou správou, nakoľko v zmysle ustanovenia § 81 ods. 1 písm. a) Autorského zákona organizácia kolektívnej správy práv bola povinná riadne, s náležitou odbornou starostlivosťou a v rozsahu udeleného oprávnenia zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva, ktoré spravovala na základe tohto zákona (povinné zastúpenie, ktoré vzniká ex lege); podľa § 81 ods. 1 písm. c) uvedeného zákona bola povinná zastupovať každého nositeľa práv pri výkone jeho práva v rozsahu s ním dohodnutom (dobrovoľné zastúpenie na základe zmluvy). Z uvedeného vyplýva, že organizácia kolektívnej správy práv mala povinnosť zastupovať nositeľov práv, a to za

rovnakých podmienok a v rozsahu, ktorý ukladal zákon pri právach povinne kolektívne spravovaných (§ 78 ods. 3 citovaného zákona) alebo v rozsahu dohodnutom v zmluve pri ostatných právach, pri ktorých zákon neustanovoval povinnosť kolektívnej správy. Ustanovenie § 78 ods. 3 Autorského zákona taxatívne vymenúvalo výhradné majetkové práva, ktoré povinne spravovala organizácia kolektívnej správy práv, t. j. nositelia týchto práv si nemohli predmetné práva vykonávať sami vo vlastnej réžii. Povinná kolektívna správa práv na jednej strane obmedzovala nositeľa práv slobodne rozhodnúť o uzavretí licenčnej zmluvy k predmetu autorskoprávnej ochrany, na druhej strane mu však kolektívna správa práv prinášala majetkový prospech, ktorý by sám svojou individuálnou správou nikdy nezískal, pretože sám nebol spôsobilý postihnúť všetky prípady, v ktorých bol predmet autorskoprávnej ochrany použitý. Inak povedané, hospodárske subjekty by využívali jeho diela, umelecké výkony či iné predmety autorskoprávnej ochrany bez toho, že by sa o tom dozvedel, a teda aj bez toho, že by mu bola vyplatená odmena za takéto použitie.

20. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že predmetom konania sú nároky žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom neoprávneného zásahu do autorských práv zo strany žalovaného, a to konkrétne verejným prenosom predmetov ochrany prostredníctvom 168 zvukovoobrazových zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy. Verejný prenos resp. káblová retransmisia patrí v zmysle už vyššie citovaného ustanovenia § 78 ods. 3 písm. c) Autorského zákona k povinne kolektívne spravovaným majetkovým právam a je spravovaný organizáciou kolektívnej správy povinne zo zákona bez možnosti voľby oprávnených osôb, a preto súd prvej inštancie postupoval vecne a právne správne, keď aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu považoval za danú a odvolací súd sa s jeho názorom stotožňuje. Navyiac, uvedený záver o aktívnej vecnej legitimácii žalobcu podporuje aj ustanovenie § 84 ods 1 Autorského zákona, podľa ktorého ak používateľ nepreukáže, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, a ak bolo v odbore použitia predmetov ochrany udelené oprávnenie podľa § 80, používateľ je povinný plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia predmetu ochrany prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany. V zmysle uvedeného je nositeľom dôkazného bremena o skutočnosti, že nositeľ práv výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv, práve žalovaný, ktorý túto skutočnosť v konaní pred súdom prvej inštancie, ani v odvolacom konaní, nepreukázal. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení je odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie, názoru, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitimácie v predmetnej právnej veci.

21. K odvolacej námietke žalovaného týkajúcej sa bezdôvodného obohatenia odvolací súd uvádza, že ak niekto využíva predmety autorskoprávnej ochrany, ku ktorým organizácia kolektívnej správy spravovala práva, bez zmluvy, mala organizácia kolektívnej správy práv povinnosť podľa ustanovenia § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia proti takémuto užívateľovi, a to aj súdnou cestou. Podmienkou pre vyslovenie nepochybného záveru o bezdôvodnom obohatení je, že musí dôjsť k neoprávnenému výkonu, k výkonu bez právneho dôvodu, kolektívne spravovaného diela. V konaní nebolo sporným, že žalovaný verejne na svojej webovej stránke deklaroval, že ponúka ubytovanie v hoteli Holiday Inn Bratislava (v ktorom je 168 izieb s televízorom), keď v izbách tohto ubytovacieho zariadenia dochádzalo k verejnemu prenosu v rozsahu 168 zvukovoobrazových zariadení, čo odvolací súd považuje za dostatočné preukázanie skutočnosti, že v danom prípade došlo k neoprávnenému výkonu kolektívne spravovaného diela, a síce verejnemu prenosu prostredníctvom technických zariadení bez uzavretia hromadnej licenčnej zmluvy so žalobcom. Odvolací súd nesúhlasí s argumentáciou žalovaného, že nepostačuje preukázanie prítomnosti televízneho prijímača v ubytovacom zariadení, nakoľko sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v tejto otázke poukázal na základnú právnu definíciu verejného prenosu v zmysle ustanovenia § 5 ods. 14 Autorského zákona a podporne tiež na rozhodnutie Súdneho dvora, podľa ktorého poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos, a preto bolo v konaní preukázané, že u žalovaného došlo v roku 2015 k verejnemu prenosu s tým, že vyžadovanie predloženia akýchkoľvek iných dôkazov verejného prenosu (napr. či došlo skutočne k šíreniu signálu z TV satelitných prijímačov) od žalobcu by bolo neprimerané a ich získanie pre žalobcu reálne nemožné, nad povinnosť vyplývajúcu mu z Autorského zákona.

22. K určení výšky obvyklej odmeny odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, podľa ktorého autor, do ktorého práva sa neoprávnenne zasiahlo alebo

ktorého právu hrozí neoprávnený zásah, sa môže domáhať najmä vydania bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Z uvedeného vyplýva, že k obvyklej odmene prináleží autorovi (v posudzovanej veci zastúpenému kolektívnym správcom) ešte jej sankčné zvýšenie na dvojnásobok, a preto neobstojí ani námietka žalovaného, že súd prvej inštancie pri určení bezdôvodného obohatenia vychádzal z obvyklej odmeny, za ktorú žalobca uzatváral licenčné zmluvy v čase neoprávneného zásahu a táto odmena je podľa názoru žalovaného neprimerane vysoká (v porovnaní s odmenou v iných členských štátoch). Iní používatelia tých istých predmetov ochrany na rozdiel od žalovaného odmenu podľa sadzobníka žalobcu považovali za primeranú, keď s ním hromadnú licenčnú zmluvu podpísali (porovnaj napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 101/2011). Členské štáty Európskej únie nemajú zjednotenú cenovú hladinu odmien za využitie predmetov autorských práv, ktorá vzniká v každom štáte samostatne ako určitý kompromis medzi požiadavkami autorov a schopnosťou užívateľov predmetu autorskej ochrany. V neprospech žalovaného vyznieva, že pred kolektívnym správcom zatajil využívanie predmetu autorských práv, nakoľko v opačnom prípade by sa mohol zapojiť do procesov obchodného vyjednávania a v prípadnom združení s inými podobnými subjektmi využiť možnosti, ktoré zákonodarca dáva právnickým a fyzickým osobám na presadzovanie ich práv a právom chránených záujmov; napr. aj prostredníctvom žaloby o určenie výšky odmeny podľa osobitného predpisu.

23. K návrhu žalovaného, ktorý predložil v rámci odvolania, a ktorým sa domáhal položenia prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie v znení: „Bráni právo EÚ (predovšetkým čl. 3 ods. 1 smernice 2001/29/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ odvolací súd opätovne uvádza, že Autorský zákon rozlišoval povinnú a dobrovoľnú kolektívnu správu, pričom v ustanovení § 81 ods. 1 písm. a) Autorský zákon uvádza prípady, v ktorých ide o povinnú kolektívnu správu práv. Súdny dvor Európskej únie vykladá výlučne právo Európskej únie, nie je oprávnený poskytovať výklad vnútroštátneho práva, preto návrh žalovaného na položenie prejudiciálnej otázky odvolací súd nepovažuje za dôvodný. Uvedený postup odvolacieho súdu je deklarovaný aj skutočnosťou, že potvrdzuje vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku vo veci samej, čím sa stáva vyvolávanie iných konaní mimo rozhodujúceho súdu nadbytočným a je irelevantným a nakoľko odvolací súd nepovažoval za dôvodný návrh žalovaného na položenie prejudiciálnej otázky, nebolo potrebné rozhodnúť o prerušení konania podľa § 162 ods. ods. 1 písm. c) C.s.p..

24. Žalobca napadol odvolaním aj výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania (výrok VI. napadnutého rozsudku). Po preskúmaní tohto výroku dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Keďže žalovaný ohľadom rozhodnutia o trovách konania v podanom odvolaní ničím bližším neargumentoval (napr. nesprávnym právnym posúdením) a ani nespochybnil úspech žalobcu v spore, obmedzil sa odvolací súd len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v tejto časti. Ak súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 255 C.s.p., aplikoval správne zákonné ustanovenie a vec aj po právnej stránke správne posúdil, ak v konaní úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

25. Odvolací súd sa zo všetkých uvedených dôvodov v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvej inštancie uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, spĺňajúceho všetky požiadavky ust. § 220 ods. 2 C.s.p., v ktorom sa aj správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením veci. Nakoľko žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové podstatné skutočnosti, keď iba zopakoval svoje tvrdenia z prvoinštančného konania, ohľadne ktorých však súd prvej inštancie vykonal náležité dokazovanie a odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje odpovede na všetky jeho argumenty, ktoré majú pre vec podstatný význam, nie sú odvolacie námietky žalovaného spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p..

26. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. a v odvolacom konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd

prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C.s.p.).

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).